

Konst är någonting annat – ändå befinner den sig mitt i samhället. En tillflykt men ingen flykt. Den flyr inte verkligheten men skapar en annan verklighet för att berätta om verkligheten.

Tilda Lovell hör till de konstnärer som har förmågan att bygga en alldeles egen och specifik värld, en egen teater som också är en teater om världen.

Scenen befinner sig ofta i ett grottliknande rum, försänkt i mörker och skuggor. Vi närmar oss hennes värld med en viss bävan, som adepter i ett slags mysteriespel. Skulptur, animation, ljud, ljus och skuggspel och ett minutiöst hantverk. Publiken står inte på behörigt avstånd som inför tavlor på väggen utan rör sig genom konstverket.

Här uppträder ett helt bestiarium av sällsamma varelser: en havsgud bevuxen med snäckor och bläckfisk sitter på en stor snäcka: The Queen Conch. Två grodmän, en sjöjungfru, skelett, växter, en långhårig snäcka, en säl, besynnerliga kryp, en bikini av gäddskinn.

The Queen Conch i sanden. Hennes ansikte – Tildas ansikte - är täckt med koraller och snäckor. Hennes ögon är slutna som hos en som drömmer eller en sierska upptagen av inre synbilder.

Jag minns ett av Tilda Lovells första arbeten när hon var elev på Mejan: en brits och en vägghpanel där hon under en period antecknat nattens drömmar och mardrömmar. Jag har alltid uppfattat rörelsen mellan dröm, dagdröm och kanske mardröm som en källa till Tilda Lovells specifika värld och teater. Varifrån skulle den annars komma?

Ja, man skulle kunna säga att det är en surrealistisk poetik och inte för inte utsågs Tilda Lovell för några år sedan till första mottagare av det stipendium som instiftats vid Konstakademien till surrealisterna Ragnar von Holtens minne. Surrealisterna sökte alltid vad de kallade ”Le merveilleux” av ”merveille”, under, alltså det underbara som också var den högsta skönheten - men en skönhet bortom det behagfullt angenäma. Den kan ge sig till känna överallt, i bröderna Grimms sagor och i myter, i gotiska skräckromaner, i målningar av Hieronymus Bosch, men kan

också dyka upp på gatan, i reklamens underlighet och i populärkultur – surrealisterna älskade att gå på bio och möta det underbara och fantastiska i B-filmer som King-Kong. Och ibland ligger det underbara hisnande nära grymheten som i Max Ernsts collages eller Dalis ”Den andalusiska hunden”.

Här minns jag att Tilda Lovell en gång skickade mig en DVD - kanske för att vidga mina vyer – en DVD med titeln ”Pink Flamingos” som visade sig vara kultfilm av John Waters som låg Tilda varmt om hjärtat. På omslaget citerades stolt nedgörande omdömen i pressen. I sin burleska och obeskrivliga blandning av grymhet, slapstick, svart humor och olämplig sexualitet var filmen ett sant exempel på ”det underbara”.

Ja, med en viss bävan närmar man sig Tilda Lovells scen, skiftningarna mellan det drömska, mest poetiska och de besynnerliga figurer som en till synes nyckfull evolution kan frambringa. I min introduktionstext i katalogbladet försökte jag beskriva känslan som på en gång ”njutning och fara”. Havsguden tronar på sin snäcka intill bordet. Är hen ond eller god? En grym demiurg eller beskyddare? Är gud ett oberäkneligt barn som leker i sanden? Ja, vem styr vår värld? Men, skrev poeten Novalis, ”Där faran finns, växer även det räddande.” Den utmattade människan vilar tryggt i sälens famn.

Peter Cornell

(Till invigningen av ”The Queen Conch” på Norrtälje Konsthall d. 10/6 2017)